

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

5.1 สรุปผลการวิจัย

งานวิจัยนี้ได้มีการพัฒนารูปแบบจำลองสำหรับใช้ในการประมาณการความมั่นคงทางการเงินของธุรกิจประกันวินาศภัยในประเทศไทย ซึ่งจากสถานการณ์วิกฤตการณ์ทางการเงินที่เกิดขึ้นทำให้เป็นโอกาสที่ดีในการที่มีข้อมูลเพื่อสามารถใช้ศึกษาวิจัยได้ อันจะเป็นประโยชน์ต่อฝ่ายต่างๆ เช่น ประชาชน ผู้เอาประกันภัย บริษัทประกันวินาศภัย ตลอดจนหน่วยงานภาครัฐฯ ในอันที่จะสามารถใช้ประยุกต์ใช้เป็นเครื่องมืออย่างหนึ่งในการพิจารณาตรวจสอบชั้นเบื้องต้นถึงปัญหาความมั่นคงทางการเงินได้ ซึ่งตัวแบบจำลองที่ได้ใช้ข้อมูลทางการเงินอันเป็นข้อมูลที่เปิดเผยต่อสาธารณชน จึงทำให้ผู้ที่สนใจจะศึกษาวิจัยต่อไปในอนาคตสามารถนำเอารูปแบบของการศึกษาไปใช้ได้

วิธีการศึกษาวิจัยในครั้งนี้เริ่มต้นจากการเก็บรวบรวมข้อมูลของบริษัทประกันวินาศภัยต่างๆ จำนวนทั้งสิ้น 61 บริษัท ที่ประกอบธุรกิจในช่วงระยะเวลาตั้งแต่ปี พ.ศ.2537 - พ.ศ.2541 ภายหลังจากนั้นจะได้นำเอางบการเงินในปี พ.ศ.2537 - พ.ศ.2540 โดยแยกการศึกษาคอกเป็นกรณีวิเคราะห์จำนวน 3 กรณีวิเคราะห์ โดยการใช้อยู่ที่เกณฑ์ต่างๆ ที่เป็นที่ยอมรับและใช้กันอยู่ในปัจจุบันนี้ มาทำการพิจารณาจำแนกกลุ่มของบริษัทประกันวินาศภัยออกเป็นสองกลุ่มตามสถานะความมั่นคงทางการเงินดังมาตรฐานที่ได้กำหนดเอาไว้ในแต่ละเกณฑ์การพิจารณานั้นๆ โดยที่

การวิเคราะห์ในกรณีที่ 1 เป็นการวิเคราะห์พิจารณาโดยอาศัยเกณฑ์จากระดับของเงินกองทุนของบริษัทประกันวินาศภัยตามที่ได้กำหนดตามพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ.2535 มาใช้จำแนกกลุ่มตัวอย่างบริษัทประกันวินาศภัยเพื่อการศึกษา

การวิเคราะห์ในกรณีที่ 2 เป็นการวิเคราะห์พิจารณาโดยอาศัยหลักเกณฑ์มาตรฐานที่ใช้ในการวิเคราะห์สถานะการดำเนินงานของบริษัทประกันวินาศภัยของ National Association of Insurance Commissioner (NAIC) มาใช้จำแนกกลุ่มตัวอย่างบริษัทประกันวินาศภัยเพื่อการศึกษา

การวิเคราะห์ในกรณีที่ 3 เป็นการวิเคราะห์พิจารณาโดยอาศัยหลักเกณฑ์มาตรฐานในการใช้วิเคราะห์ความมั่นคงในการดำเนินงานของบริษัทประกันวินาศภัยจาก Insurance Solvency International (I.S.I.) มาใช้จำแนกกลุ่มตัวอย่างบริษัทประกันวินาศภัยเพื่อการศึกษา

หลังจากนั้นจะทำการวิเคราะห์เพื่อการพัฒนาตัวแบบจำลองด้วยวิธีการวิเคราะห์จำแนกกลุ่มต่อไปและเพื่อจะนำเอาตัวแบบจำลองที่ได้จากการศึกษาทั้ง 3 กรณีวิเคราะห์มาใช้เพื่อการ

ประมาณการถึงสถานะความมั่นคงทางการเงินของบริษัทประกันวินาศภัยที่ยังคงดำเนินกิจการอยู่ในปี พ.ศ.2541 โดยการใช้ข้อมูลทางการเงิน ณ ปี พ.ศ.2541 ต่อไป

ขอบเขตของการวิจัยนี้จะได้ศึกษาในธุรกิจประกันวินาศภัยจำนวนทั้งสิ้น 61 บริษัทที่ประกอบกิจการอยู่ในช่วงระหว่างปี พ.ศ.2537 – พ.ศ.2541 โดยจะไม่นำเอาบริษัทประกันวินาศภัยที่เริ่มดำเนินธุรกิจในปี พ.ศ.2540 จำนวน 13 บริษัท และบริษัทประกันสุขภาพเข้ามาพิจารณาในครั้งนี้ เนื่องจากปัญหาด้านความจำกัดของข้อมูลหรือลักษณะของการดำเนินธุรกิจที่แตกต่างกันในส่วนของบริษัทประกันสุขภาพ ซึ่งในการพัฒนาตัวแบบจำลองนี้ได้ใช้อัตราส่วนทางการเงินจำนวนทั้งสิ้น 18 อัตราส่วน อันแสดงถึงสมรรถภาพของธุรกิจในด้านความสามารถในการทำกำไร สภาพคล่องของกิจการ ประสิทธิภาพในการบริหารสินทรัพย์ การบริหารจัดการ เป็นต้น ที่ได้คัดเลือกมาจากอัตราส่วนที่ใช้เป็นเกณฑ์การพิจารณาการดำเนินงานความมั่นคงของบริษัทประกันวินาศภัยของหน่วยงานองค์กรที่ได้รับการยอมรับจากทั้งในประเทศและต่างประเทศ คือ ตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย National Association of Insurance Commissioner และ Insurance Solvency International รวมทั้งจากอัตราส่วนทางการเงินที่กรมการประกันภัยได้ใช้เพื่อการพิจารณาเพื่อพัฒนาขึ้นเป็นสัญญาณเดือนภัยในธุรกิจประกันวินาศภัย

สำหรับวิธีการศึกษาวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้ใช้วิธีการวิเคราะห์จำแนกกลุ่มซึ่งเป็นวิธีการศึกษาที่ต้องการศึกษาว่าการเป็นสมาชิกของกลุ่มบริษัทประกันวินาศภัยที่ทำการศึกษานั้นมีความขึ้นอยู่กัปัจจัยใดบ้าง โดยที่วิธีการดังกล่าวนี้จะได้แสดงออกมาในรูปของสมการจำแนกประเภท และหาค่าสัมประสิทธิ์ของปัจจัย (อัตราส่วนทางการเงิน) แต่ละตัวที่เกี่ยวข้องในการที่จะสามารถระบุถึงความสำคัญของแต่ละตัวว่ามีผลต่อตัวแปรตาม (คะแนนจำแนกกลุ่ม) เพียงไร อันจะเป็นประโยชน์ในด้านการประมาณการความเป็นสมาชิกของกลุ่มที่จะทำการศึกษาต่อไปในอนาคตได้ โดยที่จากผลการศึกษาวิจัยในอดีตพบว่า วิธีการวิเคราะห์จำแนกกลุ่มนี้สามารถให้ความถูกต้องของตัวแบบจำลองได้มากกว่า 95 เปอร์เซ็นต์ สำหรับการศึกษานี้ผู้วิจัยได้แบ่งการวิเคราะห์ออกเป็น 3 กรณีวิเคราะห์ โดยใช้ข้อมูล ณ งบการเงิน ปี พ.ศ.2537 - พ.ศ.2540 เพื่อใช้ในการพัฒนาตัวแบบจำลองและเพื่อการประมาณการในสถานะความมั่นคงทางการเงินต่อไป ซึ่งตัวแบบจำลองที่ได้มีลักษณะเป็นดังนี้

การวิเคราะห์กรณีที่ 1 ซึ่งเป็นกรณีวิเคราะห์พิจารณาโดยอาศัยเกณฑ์จากระดับของเงินกองทุนของบริษัทประกันวินาศภัยตามที่ได้กำหนดตามพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ.2535 มาใช้จำแนกกลุ่มตัวอย่างบริษัทประกันวินาศภัย โดยมีตัวแปรอัตราส่วนทางการเงินที่สำคัญในการเป็นดัชนีจำแนกกลุ่มบริษัทตามสถานะความมั่นคงทางการเงิน ดังนี้

UNCOLL	=	อัตราส่วนเบี้ยประกันภัยค้ำรับต่อเบี้ยประกันภัยรับสุทธิ
TECHEQ	=	อัตราส่วนเงินสำรองทางเทคนิคต่อเงินกองทุน
TEQTA	=	อัตราส่วนเงินกองทุนรวมต่อสินทรัพย์รวม
UNEXNWP	=	อัตราส่วนค่าใช้จ่ายในการรับประกันภัยรวมกับค่าจ้างหรือค่าบำเหน็จต่อเบี้ยรับประกันภัยสุทธิ
NIEQ	=	อัตราส่วนกำไรสุทธิต่อเงินกองทุนรวม
INVINNP	=	อัตราส่วนรายได้ลงทุนสุทธิต่อเบี้ยประกันภัยรับสุทธิ
NWPEP	=	อัตราส่วนเบี้ยประกันภัยรับสุทธิต่อเบี้ยประกันที่ถือเป็นรายได้
INVINA	=	อัตราส่วนรายได้จากการลงทุนสุทธิต่อสินทรัพย์ลงทุน

การวิเคราะห์กรณีที่ 2 ซึ่งเป็นการวิเคราะห์พิจารณาโดยอาศัยหลักเกณฑ์มาตรฐานที่ใช้ในการวิเคราะห์สถานะการดำเนินงานของบริษัทประกันวินาศภัยของ National Association of Insurance Commissioner (NAIC) มาใช้จำแนกกลุ่มตัวอย่างบริษัทประกันวินาศภัย โดยมีตัวแปรอัตราส่วนการเงินที่สำคัญในการเป็นดัชนีจำแนกกลุ่มบริษัทตามสถานะความมั่นคงทางการเงิน ดังนี้

CHANNP	=	อัตราส่วนการเปลี่ยนแปลงในเบี้ยประกันภัยรับสุทธิ
INVATA	=	อัตราส่วนสินทรัพย์ลงทุนต่อสินทรัพย์รวม
INVINA	=	อัตราส่วนรายได้จากการลงทุนสุทธิต่อสินทรัพย์ลงทุน

การวิเคราะห์กรณีที่ 3 ซึ่งเป็นการวิเคราะห์โดยอาศัยหลักเกณฑ์มาตรฐานในการใช้วิเคราะห์ความมั่นคงในการดำเนินงานของบริษัทประกันวินาศภัยจาก Insurance Solvency International (I.S.I.) มาใช้ในการจำแนกกลุ่มตัวอย่างบริษัทประกันวินาศภัย โดยมีตัวแปรอัตราส่วนการเงินที่สำคัญในการเป็นดัชนีจำแนกกลุ่มบริษัทตามสถานะความมั่นคงทางการเงิน ดังนี้

CHANNP	=	อัตราส่วนการเปลี่ยนแปลงในเบี้ยประกันภัยรับสุทธิ (CHANNP)
NITA	=	อัตราส่วนกำไรสุทธิต่อสินทรัพย์รวม
NWPEP	=	อัตราส่วนเบี้ยประกันภัยรับสุทธิต่อเบี้ยประกันที่ถือเป็นรายได้
INVINA	=	อัตราส่วนรายได้จากการลงทุนสุทธิต่อสินทรัพย์ลงทุน
NWPTA	=	อัตราส่วนเบี้ยรับประกันภัยสุทธิต่อสินทรัพย์รวม

จากผลการศึกษาทั้งหมดในข้างต้น จะเห็นได้ว่าตัวแบบจำลองทั้ง 3 ตัวแบบจำลองนี้มีระดับความน่าเชื่อถือในการใช้เพื่อการประมาณการจำแนกกลุ่มบริษัทประกันวินาศภัยที่มีสถานะทางการเงินมั่นคงออกจากกลุ่มบริษัทที่มีความไม่มั่นคงได้ดีพอสมควรทั้งในการพิจารณาการประมาณการจำแนกกลุ่มด้วยชุดข้อมูลที่ใช้ในการพัฒนาตัวแบบจำลอง หรือด้วยวิธี Cross Validation โดย

เฉพาะอย่างยิ่งตัวแบบจำลองที่ได้จากการวิเคราะห์ในกรณีที่ 1 นี้มีความสามารถและความน่าเชื่อถือที่สูงที่สุด คือ มีสัดส่วนของการจำแนกกลุ่มสถานะความมั่นคงของบริษัทประกันวินาศภัยได้ถูกต้องโดยรวม เท่ากับ 97.1 เปอร์เซ็นต์ และจากการทดสอบความน่าเชื่อถือของตัวแบบโดยวิธี Cross validation พบว่า ตัวแบบจำลองนี้สามารถจำแนกกลุ่มได้ถูกต้องโดยรวม เท่ากับ 96.3 เปอร์เซ็นต์ และจากการพิจารณาตัวแบบจำลองที่ได้นี้ไม่ว่าจะในด้านของประสิทธิภาพของตัวแบบจำลองในการจำแนกกลุ่มได้ถูกต้อง หรือการทดสอบความน่าเชื่อถือของตัวแบบจำลอง รวมทั้งจากการพิจารณาจากค่าทางสถิติ จะพบว่าในตัวแบบจำลองที่ได้จากการวิเคราะห์ที่ 1 นี้กล่าวได้ว่าเป็นตัวแบบจำลองที่ดีที่สุดจากตัวแบบจำลองในกรณีวิเคราะห์ทั้งหมดจากการศึกษาในครั้งนี้ ซึ่งจะได้นำเอาตัวแบบจำลองจากการวิเคราะห์ทั้ง 3 นี้โดยเฉพาะอย่างยิ่งตัวแบบจำลองที่ได้ในกรณีวิเคราะห์ที่ 1 นี้มาใช้ประมาณการถึงสถานะความมั่นคงทางการเงินของบริษัทประกันวินาศภัยที่ได้ดำเนินงานอยู่ในปี พ.ศ.2541 โดยใช้ข้อมูลการเงิน ปี พ.ศ.2541 เป็นฐานในการพิจารณา ดังได้แสดงผลการประมาณการไว้ในตารางที่ 30

ตารางที่ 30 จำนวนบริษัทประกันวินาศภัยจากการบ่งชี้ถึงสถานะความมั่นคงทางการเงินของบริษัทในปี พ.ศ.2541 ที่ได้จากตัวแบบจำลองที่ประมาณการในการวิเคราะห์กรณีต่างๆ

การวิเคราะห์กรณีที่	สถานะความมั่นคงทางการเงินที่ได้จากการประมาณการตัวแบบจำลอง (จำนวน : บริษัท)	
	สถานะทางการเงินมั่นคง	สถานะทางการเงินไม่มั่นคง
1	55	4
2	49	10
3	51	8

จากตารางที่ 30 พบว่า ตัวแบบจำลองในการวิเคราะห์กรณีที่ 1 ประมาณการในปี พ.ศ. 2541 มีบริษัทประกันวินาศภัยจำนวน 4 บริษัทที่ยังคงมีปัญหาทางการเงินหรือกล่าวได้ว่ามีสถานะทางการเงินที่ไม่มั่นคงเพียงพอสำหรับการดำเนินงาน และตัวแบบดังกล่าวแสดงให้เห็นต่อไปว่ามีบริษัทอยู่จำนวน 53 บริษัทที่มีสถานะทางการเงินที่มั่นคงเพียงพอสำหรับการดำเนินงานในปี พ.ศ.2541 ส่วนในการวิเคราะห์กรณีที่ 2 แสดงผลของการประมาณการได้ว่า ในปี พ.ศ. 2541 มีบริษัทประกันวินาศภัยจำนวน 10 บริษัทที่ยังคงมีปัญหาทางการเงิน และมีบริษัทอยู่จำนวน 49 บริษัทที่มีสถานะทางการเงินที่มั่นคงเพียงพอสำหรับการดำเนินงาน และสุดท้ายในการวิเคราะห์กรณีที่ 3 แสดง

ผลของการประมาณการได้ว่า ในปี พ.ศ. 2541 มีบริษัทประกันวินาศภัยจำนวน 8 บริษัทที่ยังคงมี ปัญหาทางการเงิน และมีบริษัทอยู่จำนวน 51 บริษัทที่มีสถานะทางการเงินที่มั่นคงเพียงพอสำหรับการ ดำเนินงาน

สำหรับการพิจารณาอัตราส่วนทางการเงินที่ใช้ในการพิจารณาทั้งสิ้น 18 อัตราส่วนใน การพัฒนาตัวแบบประมาณการจำแนกกลุ่มในทุกกรณีวิเคราะห์จะสามารถแบ่งกลุ่มอัตราส่วนเหล่านี้ จำแนกตามกรณีวิเคราะห์ตัวแบบจำลอง ดังแสดงผลในตารางที่ 31

ตารางที่ 31 จำนวนอัตราส่วนทางการเงินในแต่ละตัวแบบจำลองจำแนกตามกลุ่มอัตราส่วน

กลุ่มอัตราส่วน	การวิเคราะห์กรณีที่ 1	การวิเคราะห์กรณีที่ 2	การวิเคราะห์กรณีที่ 3
ความสามารถในการทำกำไร	3	0	1
ประสิทธิภาพการบริหารสินทรัพย์	1	2	2
การวัดโครงสร้างหนี้	2	0	0
ประสิทธิภาพในการบริหารงาน	2	1	2
สภาพคล่อง	0	0	0
รวมจำนวนอัตราส่วน	8	3	5

จากตารางที่ 31 พบว่าในการวิเคราะห์กรณีที่ 1 มีอัตราส่วนทางการเงินที่อยู่ในตัว แบบจำลองจำแนกกลุ่มจำนวนทั้งสิ้น 8 อัตราส่วน โดยที่อัตราส่วนทางการเงินทั้ง 8 อัตราส่วนนี้ สามารถจำแนกออกเป็นอัตราส่วนทางการเงินที่อยู่ในกลุ่มที่แสดงถึงความสามารถในการทำกำไรได้ 3 อัตราส่วน คือ อัตราส่วนค่าใช้จ่ายในการรับประกันภัยรวมกับค่าจ้างหรือค่าบำเหน็จต่อเบี้ยรับประกันภัยสุทธิ(UNEXNWP) อัตราส่วนกำไรสุทธิต่อเงินกองทุนรวม (NIEQ) และอัตราส่วนรายได้ลงทุน สุทธิต่อเบี้ยประกันภัยรับสุทธิ (INVINNP) มีอัตราส่วนทางการเงินที่อยู่ในกลุ่มอัตราส่วนประสิทธิภาพใน การบริหารสินทรัพย์ จำนวน 1 อัตราส่วน คือ อัตราส่วนรายได้จากการลงทุนสุทธิต่อสินทรัพย์ลงทุน (INVINA) มีอัตราส่วนที่อยู่ในกลุ่มที่สะท้อนถึงโครงสร้างหนี้ จำนวน 2 อัตราส่วน คือ อัตราส่วนเงินกอง ทุนรวมต่อสินทรัพย์รวม (TEQTA) และอัตราส่วนเงินสำรองทางเทคนิคต่อเงินกองทุน (TECHEQ) และ สุดท้ายมีอัตราส่วนทางการเงินที่อยู่ในกลุ่มอัตราส่วนประสิทธิภาพในการบริหารงาน จำนวน 2 อัตราส่วน คือ อัตราส่วนเบี้ยประกันภัยรับสุทธิต่อเบี้ยประกันที่ถือเป็นรายได้ (NWPEP) และอัตราส่วนเบี้ยประ กันภัยค้างรับต่อเบี้ยประกันภัยรับสุทธิ (UNCOLL)

ในกรณีวิเคราะห์ที่ 2 มีอัตราส่วนทางการเงินที่อยู่ในตัวแบบจำลอง จำนวนทั้งสิ้น 3 อัตราส่วน โดยที่สามารถจำแนกอัตราส่วนทางการเงินทั้ง 3 อัตราส่วนนี้ออกเป็นกลุ่มอัตราส่วนได้ดังนี้ คือ

มีอัตราส่วนที่อยู่ในกลุ่มอัตราส่วนประสิทธิภาพในการบริหารสินทรัพย์ จำนวน 2 อัตราส่วน คือ อัตราส่วนสินทรัพย์ลงทุนต่อสินทรัพย์รวม (INVATA) และอัตราส่วนรายได้จากการลงทุนสุทธิต่อสินทรัพย์ลงทุน (INVINA) และมีอัตราส่วนที่อยู่ในกลุ่มอัตราส่วนประสิทธิภาพในการบริหารงาน จำนวน 2 อัตราส่วน คือ อัตราการเปลี่ยนแปลงในเบี่ยงกันภัยรับ (CHANNP)

และในกรณีวิเคราะห์ที่ 3 มีอัตราส่วนทางการเงินที่อยู่ในตัวแบบจำลองจำแนกกลุ่มจำนวนทั้งสิ้น 5 อัตราส่วน โดยที่อัตราส่วนทางการเงินทั้ง 5 อัตราส่วนนี้สามารถจำแนกออกเป็นอัตราส่วนทางการเงินที่อยู่ในกลุ่มที่แสดงถึงความสามารถในการทำกำไรได้ 1 อัตราส่วน คือ อัตราส่วนกำไรสุทธิต่อสินทรัพย์รวม (NITA) มีอัตราส่วนทางการเงินในกลุ่มประสิทธิภาพในการบริหารสินทรัพย์ จำนวน 2 อัตราส่วน คือ อัตราส่วนเบี่ยงกันภัยสุทธิต่อสินทรัพย์รวม (NWPTA) และอัตราส่วนรายได้จากการลงทุนสุทธิต่อสินทรัพย์ลงทุน (INVINA) และมีอัตราส่วนทางการเงินที่อยู่ในกลุ่มอัตราส่วนประสิทธิภาพในการบริหารงาน จำนวน 2 อัตราส่วน คือ อัตราการเปลี่ยนแปลงในเบี่ยงกันภัยรับสุทธิ (CHANNP) และอัตราส่วนเบี่ยงกันภัยรับสุทธิต่อเบี่ยงกันที่ถือเป็นรายได้ (NWPEP)

ตารางที่ 32 อัตราส่วนทางการเงินที่อยู่ในตัวแบบจำลองในแต่ละกรณีวิเคราะห์

อัตราส่วน การเงิน	การวิเคราะห์ กรณีที่ 1	การวิเคราะห์ กรณีที่ 2	การวิเคราะห์ กรณีที่ 3	รวม
LOSEP				0
UNEXNWP	●			1
NITA			●	1
NIEQ	●			1
INVINNP	●			1
NWPTA			●	1
INVATA		●		1
INVINA	●	●	●	3
TEQTA	●			1

ตารางที่ 32 อัตราส่วนทางการเงินที่อยู่ในตัวแบบจำลองในแต่ละกรณีวิเคราะห์ (ต่อ)

อัตราส่วน การเงิน	การวิเคราะห์ กรณีที่ 1	การวิเคราะห์ กรณีที่ 2	การวิเคราะห์ กรณีที่ 3	รวม
TECHEQ	●			1
CHANEQ				0
CHANNP		●	●	2
NWPEP	●		●	2
NWPGP				0
UNCOLL	●			1
TECHCA				0
TECHNP				0
NWPEQ				0

- หมายถึง อัตราส่วนการเงินนั้นอยู่ในตัวแบบจำลองในการวิเคราะห์กรณีนั้นๆ

จากตารางที่ 32 พบได้ว่ามีอัตราส่วนทางการเงินเพียง 1 อัตราส่วนเท่านั้น ที่สามารถเข้ามาเป็นตัวแปรอิสระในแบบจำลองการประมาณการจำแนกกลุ่มได้ในทุกกรณีวิเคราะห์ คือ อัตราส่วนรายได้จากการลงทุนสุทธิต่อสินทรัพย์ลงทุน (INVINA) ซึ่งเป็นอัตราส่วนในกลุ่มที่สะท้อนถึงประสิทธิภาพในการบริหารสินทรัพย์ และมีอัตราส่วนการเงินอยู่ 2 อัตราส่วนที่ปรากฏอยู่ในตัวแบบจำลองของการวิเคราะห์ได้ 2 กรณีวิเคราะห์ คือ อัตราส่วนเบี้ยประกันภัยรับสุทธิต่อเบี้ยประกันที่ถือเป็นรายได้ (NWPEP) และอัตราส่วนการเปลี่ยนแปลงในเบี้ยประกันภัยรับ (CHANNP) ซึ่งทั้งสองอัตราส่วนดังกล่าวนี้เป็นอัตราส่วนการเงินที่อยู่ในกลุ่มอัตราส่วนที่สะท้อนถึงประสิทธิภาพในการบริหารงานของบริษัท โดยที่อัตราส่วนเบี้ยประกันภัยรับสุทธิต่อเบี้ยประกันที่ถือเป็นรายได้ (NWPEP) เป็นตัวแปรอิสระที่อยู่ตัวแบบจำลองที่ 1 และในตัวแบบจำลองที่ 3 และอัตราส่วนการเปลี่ยนแปลงในเบี้ยประกันภัยรับ (CHANNP) เป็นตัวแปรอิสระที่อยู่ในตัวแบบจำลองที่ 2 และตัวแบบจำลองที่ 3

นอกจากนี้ยังพบต่อไปว่ามีอัตราส่วนการเงิน จำนวน 9 อัตราส่วนในการศึกษาครั้งนี้ที่อยู่ในตัวแบบจำลองเพียง 1 ตัวแบบจำลองเท่านั้น อันได้แก่ อัตราส่วนค่าใช้จ่ายในการรับประกันภัยรวมกับค่าจ้างหรือค่าบำเหน็จต่อเบี้ยรับประกันภัยสุทธิ (UNEXNWP) อัตราส่วนกำไรสุทธิต่อเงินกองทุนรวม (NIEQ) อัตราส่วนรายได้ลงทุนสุทธิต่อเบี้ยประกันภัยรับสุทธิ (INVINNP) อัตราส่วนเงินกองทุน

รวมต่อสินทรัพย์รวม (TEQTA) อัตราส่วนเงินสำรองทางเทคนิคต่อเงินกองทุน (TECHEQ) และอัตราส่วนเบี้ยประกันภัยค้ำรับต่อเบี้ยประกันภัยรับสุทธิ (UNCOLL) ที่อยู่เพียงแต่ในตัวอย่างจำลองในการวิเคราะห์กรณีที่ 1 เท่านั้น อัตราส่วนสินทรัพย์ลงทุนต่อสินทรัพย์รวม (INVATA) อยู่ในตัวอย่างจำลองในการวิเคราะห์กรณีที่ 2 เท่านั้น และอัตราส่วนกำไรสุทธิต่อสินทรัพย์รวม (NITA) อัตราส่วนเบี้ยรับประกันภัยสุทธิต่อสินทรัพย์รวม (NWPTA) ทั้งสองอัตราส่วนนี้อยู่เพียงแต่ในกรณีวิเคราะห์ที่ 3 เท่านั้น ส่วนอัตราส่วนค่าสินไหมทดแทนที่เกิดขึ้นต่อเบี้ยประกันที่ถือเป็นรายได้ (LOSEP) อัตราการเปลี่ยนแปลงในเงินกองทุนรวม (CHANEQ) อัตราส่วนเบี้ยประกันภัยรับสุทธิต่อเบี้ยประกันภัยรวม (NWPGP) อัตราส่วนเงินสำรองทางเทคนิคต่อสินทรัพย์สภาพคล่อง (TECHCA) อัตราส่วนเงินสำรองทางเทคนิคต่อเบี้ยประกันภัยรับสุทธิ (TECHNP) และอัตราส่วนเบี้ยประกันภัยรับสุทธิต่อเงินกองทุน (NWPEQ) ไม่ปรากฏว่ามีอัตราส่วนการเงินทั้ง 6 อัตราส่วนนี้เป็นตัวแปรอิสระในตัวอย่างจำลองในการวิเคราะห์ทั้ง 3 กรณีวิเคราะห์

และจากตารางที่ 31 และตารางที่ 32 ในข้างต้น พบว่าตัวอย่างจำลองที่ได้จากการวิเคราะห์ในกรณีที่ 1 มีอัตราส่วนการเงินที่สามารถเข้ามาเป็นตัวแปรอิสระในตัวอย่างจำลองนี้สำหรับการพิจารณาสถานะความมั่นคงทางการเงินและการดำเนินงานของบริษัทประกันวินาศภัยไทยในช่วงระยะเวลาที่ศึกษาที่ครอบคลุมมากกว่าการวิเคราะห์ในกรณีอื่นๆ อันจะพบได้ว่าในตัวอย่างจำลองจากกรณีวิเคราะห์ที่ 1 นี้มีกลุ่มอัตราส่วนทางการเงินถึง 4 กลุ่มอัตราส่วนที่ปรากฏอยู่ในตัวอย่างจำลองคือ กลุ่มอัตราส่วนความสามารถในการทำกำไร กลุ่มอัตราส่วนประสิทธิภาพในการบริหารสินทรัพย์ กลุ่มอัตราส่วนการวัดโครงสร้างหนี้ และกลุ่มอัตราส่วนประสิทธิภาพในการบริหารงาน อันแสดงได้จากหลักเกณฑ์ที่ใช้ในการจำแนกกลุ่มตัวอย่างบริษัทประกันวินาศภัยซึ่งเป็นการวิเคราะห์โดยอาศัยหลักเกณฑ์จากระดับของเงินกองทุนของบริษัทประกันวินาศภัยตามที่ได้กำหนดตามพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ.2535 มีความสามารถที่พอเพียงในการใช้ตรวจสอบถึงสถานะความมั่นคงทางการเงินของบริษัทประกันวินาศภัยภายในช่วงระยะเวลาที่ทำการศึกษาได้ โดยสะท้อนออกมาในรูปของส่วนประสมของอัตราส่วนการเงินต่างๆทั้ง 8 อัตราส่วน ซึ่งจากผลการวิเคราะห์ความสามารถของตัวอย่างจำลองในกรณีวิเคราะห์ที่ 1 นี้ได้ให้ผลของการจำแนกกลุ่มบริษัทประกันวินาศภัยตามสถานะความมั่นคงทางการเงินตามหลักเกณฑ์ที่ใช้ในการพิจารณาและจากการบ่งชี้ถึงสถานะความมั่นคงทางการเงินของบริษัทประกันวินาศภัยได้ถูกต้องในสัดส่วนที่สูง รวมทั้งผลลัพธ์จากตัวอย่างจำลองมีความสอดคล้องกับเหตุการณ์จริงที่เกิดขึ้นในธุรกิจประกันวินาศภัยของประเทศไทยอีกด้วย ส่วนตัวอย่างจำลองที่ได้ในการวิเคราะห์กรณีที่ 2 พบว่ามีอัตราส่วนทางการเงินจำนวน 3 อัตราส่วนเท่านั้นที่สามารถเข้ามาเป็นตัวแปรอิสระในตัวอย่างจำลองนี้ได้ ซึ่งเป็นอัตราส่วนในกลุ่มอัตราส่วนประสิทธิภาพ

การบริหารสินทรัพย์ 2 อัตราส่วน และเป็นกลุ่มอัตราส่วนประสิทธิภาพในการบริหารงานของบริษัทอยู่
อัตราส่วนเดียว อันแสดงได้ว่าจากการวิเคราะห์ในกรณีที่ 2 นี้ซึ่งอาศัยหลักเกณฑ์มาตรฐานในการใช้
วิเคราะห์สถานะการดำเนินงานของบริษัทประกันวินาศภัยของ National Association of Insurance
Commissioner (NAIC) สำหรับการพิจารณาสถานะความมั่นคงทางการเงินของบริษัทประกันวินาศ
ภัยไทยตลอดช่วงระยะเวลาที่ทำการศึกษานี้ โดยจะพบว่าความสามารถของตัวแบบจำลองในกรณีการ
วิเคราะห์ที่ 2 ที่อยู่บนพื้นฐานหลักเกณฑ์การพิจารณาของ NAIC นี้ให้ผลลัพธ์ของการตรวจสอบและป่ง
ชี้ถึงสถานะความมั่นคงทางการเงินของบริษัทประกันวินาศภัยไทยได้ไม่ไว้มองเพียงแค่พอกเท่ากับหลักเกณฑ์
การพิจารณาที่ใช้ในกรณีวิเคราะห์ที่ 1 ในอันที่จะเห็นได้จากการพิจารณาความสามารถและจากการ
ประยุกต์ใช้ตัวแบบจำลองสำหรับการป่งชี้ถึงสถานะความมั่นคงทางการเงินนั้น ตัวแบบจำลองในกรณี
การวิเคราะห์ที่ 2 นี้มีสัดส่วนของการจำแนกกลุ่มได้ถูกต้องโดยรวมในระดับที่น้อยที่สุดในจำนวนกรณี
วิเคราะห์ทั้งหมด ซึ่งเหตุผลหนึ่งที่สามารถอธิบายผลของการศึกษาในส่วนนี้ก็คือ หลักเกณฑ์ที่ใช้ของ
NAIC เป็นหลักเกณฑ์ที่ใช้พิจารณาบริษัทประกันวินาศภัยในต่างประเทศทั้งนั้น เพราะว่าจากการ
ศึกษายังพบว่าไม่ปรากฏว่ามีบริษัทประกันวินาศภัยไทยใดที่ได้ถูกทำการตรวจสอบด้วยหลักเกณฑ์นี้
จาก NAIC เลยจะมีก็เพียงแต่เป็นการประยุกต์นำเอาหลักเกณฑ์ของ NAIC มาใช้เสียมากกว่าแต่ก็ยัง
คงเป็นการประยุกต์ใช้แต่เพียงบางส่วนเท่านั้น รวมทั้งจะเห็นได้ว่าจากการวรรณกรรมที่ได้ทำการศึกษา
ในอดีต (Martin F. Grace, Scott E. Harrington and Robert W. Klien, 2541) ในส่วนของการ
พิจารณาหลักเกณฑ์การตรวจสอบการดำเนินงานของ NAIC นี้ได้ให้ข้อสรุปที่สอดคล้องกับข้อสรุปใน
การศึกษาคั้งนี้ คือว่า หลักเกณฑ์ที่ใช้ในการตรวจสอบการดำเนินงานและสถานะทางการเงินของ
ธุรกิจประกันวินาศภัยของ NAIC ที่มีชื่อว่า INSURANCE REGULATORY INFORMATION SYSTEM
(IRIS) นี้เป็นหลักเกณฑ์ที่พิจารณาสถานะในการดำเนินงานของบริษัทประกันวินาศภัยไม่ครบทุกด้าน
ดังนั้นในเวลาต่อมา NAIC จึงได้มีการพัฒนาหลักเกณฑ์ที่ใช้ในการตรวจสอบสถานะการดำเนินงาน
ของธุรกิจประกันวินาศภัยออกมาเพิ่มเติม โดยหลักเกณฑ์ที่ใช้ตรวจสอบใหม่นี้มีชื่อว่า Financial Analysis
Tracking System (FAST) ซึ่งเป็นหลักเกณฑ์ที่พิจารณาสถานะการดำเนินงานของบริษัทประกันวินาศภัยใน
มุมมองที่เพิ่มมากขึ้น แต่เป็นที่น่าเสียดายว่าหลักเกณฑ์ FAST นี้ ทาง NAIC ไม่มีการเปิดเผยออกมาสู่
สาธารณชน ซึ่งในการศึกษาต่อไปควรจะได้มีการนำเอาหลักเกณฑ์การตรวจสอบระบบ FAST นี้มา
ศึกษาเพิ่มเติมถ้าเป็นไปได้

ส่วนตัวแบบจำลองที่ได้จากการวิเคราะห์กรณีที่ 3 ซึ่งได้อาศัยหลักเกณฑ์มาตรฐานใน
การใช้วิเคราะห์ความมั่นคงในการดำเนินงานของบริษัทประกันวินาศภัยของ Insurance Solvency
International (I.S.I.) สำหรับการพิจารณาสถานะความมั่นคงทางการเงินของบริษัทประกันวินาศภัย

ไทย พบว่า ตัวแบบจำลองที่ได้จากกรณีวิเคราะห์ที่ 3 นี้มีอัตราส่วนการเงินที่สามารถเข้ามาเป็นตัวแปรอิสระในตัวแบบจำลองอยู่ 5 อัตราส่วน ซึ่งเป็นอัตราส่วนในกลุ่มความสามารถในการทำกำไร 1 อัตราส่วน เป็นอัตราส่วนในกลุ่มประสิทธิภาพในการบริหารสินทรัพย์ 2 อัตราส่วน และเป็นอัตราส่วนในกลุ่มประสิทธิภาพในการบริหารงาน 2 อัตราส่วน ซึ่งเห็นได้ว่าลักษณะของกลุ่มอัตราส่วนในตัวแบบในการวิเคราะห์กรณีที่ 3 นี้มีความหลากหลายของกลุ่มอัตราส่วนที่มากกว่าตัวแบบจำลองจากกรณีวิเคราะห์ที่ 2 แต่ก็ยังคงมีความหลากหลายของกลุ่มอัตราส่วนที่น้อยกว่าตัวแบบจำลองในการวิเคราะห์กรณีที่ 1 หรืออีกนัยหนึ่งอาจกล่าวได้ว่า ตัวแบบจำลองในกรณีวิเคราะห์ที่ 1 นี้มีคุณลักษณะสำหรับการพิจารณาสถานะความมั่นคงทางการเงินของบริษัทประกันวินาศภัยในหลายมุมมองมากกว่ากรณีวิเคราะห์อื่นๆ และจากการพิจารณาความสามารถของตัวแบบจำลองในกรณีวิเคราะห์ที่ 3 พบว่า ตัวแบบจำลองนี้มีความสามารถหรืออรรถประโยชน์ที่จะใช้จำแนกกลุ่มบริษัทประกันวินาศภัยและใช้ในการบ่งชี้ถึงสถานะความมั่นคงทางการเงินของบริษัทประกันวินาศภัยด้วยนั้น ซึ่งจะเห็นได้จากผลการศึกษาในส่วนการทดสอบความสามารถและจากการประยุกต์ใช้ตัวแบบจำลองดังกล่าวนี้ที่ได้ผลการทดสอบว่าตัวแบบจำลองในกรณีวิเคราะห์ที่ 3 นี้มีค่าสัดส่วนของการจำแนกกลุ่มได้ถูกต้องโดยรวมที่มากกว่าตัวแบบในกรณีวิเคราะห์ที่ 2 แต่ก็น้อยกว่าตัวแบบจำลองที่ได้จากกรณีวิเคราะห์ที่ 1

ดังนั้นจากการศึกษาทั้งหมดในข้างต้น กล่าวได้ว่าหลักเกณฑ์ในระดับของเงินกองทุนของบริษัทประกันวินาศภัยตามที่ได้กำหนดตามพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ.2535 ที่ใช้ในการศึกษาในกรณีวิเคราะห์ที่ 1 นี้สามารถใช้เพื่อการพิจารณาการดำเนินงานและบ่งชี้ถึงสถานะความมั่นคงทางการเงินของธุรกิจประกันวินาศภัยไทยได้ภายใต้ช่วงระยะเวลาที่ได้ทำการศึกษา ซึ่งจะเห็นได้ว่าอัตราส่วนทางการเงินในกลุ่มต่างๆที่ได้จากตัวแบบจำลองนี้ล้วนแต่สามารถให้บ่งบอกถึงลักษณะการดำเนินงาน นโยบายการประกอบธุรกิจ หรือแม้กระทั่งความเข้มแข็งทางการเงินได้ และจากผลการศึกษาและจากการพิจารณาตัวแบบจำลองที่ได้จากการศึกษา พบว่ากลุ่มอัตราส่วนกลุ่มประสิทธิภาพในการบริหารสินทรัพย์นี้เป็นกลุ่มอัตราส่วนทางการเงินที่มีความสำคัญอย่างยิ่งที่ควรจะให้มีความสำคัญในการพิจารณาถึงปัญหาอันเกี่ยวกับความมั่นคงทางการเงินของธุรกิจประกันวินาศภัยของประเทศไทย ซึ่งกลุ่มอัตราส่วนประสิทธิภาพในการบริหารสินทรัพย์นี้จะแสดงให้เห็นถึงสมรรถภาพในการบริหารสินทรัพย์ที่บริษัทมีอยู่ในการสร้างรายได้ให้แก่บริษัท อันจะสังเกตได้จากวิกฤตการณ์เศรษฐกิจที่เกิดขึ้น สถาบันการเงินหรือหน่วยธุรกิจที่ประสบปัญหาทางการเงินล้วนแต่มีการเข้ามาลงทุนในภาคธุรกิจอสังหาริมทรัพย์กันทั้งสิ้น ดังนั้นเมื่อเศรษฐกิจเกิดการหดตัวอย่างฉับพลันการที่จะหมุนเวียนเม็ดเงินที่ลงทุนไปนั้นกลับคืนมาจึงเป็นสิ่งที่กระทำได้ยาก ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อความมั่นคงของกิจการ อันมีความเชื่อมโยงกับความสามารถในการขยายธุรกิจ การกระจายความเสี่ยงภัย การแบกรับ

ภาวะความเสี่ยงภัยเอาไว้อเอง หรือแม้แต่เรื่องของการจัดเก็บหนี้สิน จัดเก็บเบี้ยประกันภัยค้ำรับก็เป็น สิ่งที่สำคัญอย่างยิ่งในภาวะเศรษฐกิจที่ไม่ดี

การพิจารณากลุ่มอัตราส่วนประสิทธิภาพในการบริหารงาน พบว่าในเรื่องของการ บริหารจัดการนี้ มิได้มีความสำคัญที่น้อยไปกว่าในด้านการบริหารสินทรัพย์ของกิจการ เนื่องจากว่า เป็นเรื่องที่มีความสำคัญยิ่ง โดยเฉพาะในปัจจุบันอันมีความเกี่ยวเนื่องกับความอยู่รอดของกิจการ ความสามารถทางการแข่งขัน การเจริญเติบโตก้าวหน้าและการขยายตัวของธุรกิจ ตลอดจนจนเป็นการ กำหนดทิศทางขององค์กรที่จะเป็นหรือก้าวต่อไปในอนาคต อันเป็นส่วนที่ควรจะต้องให้ความสนใจเป็น พิเศษอีกอย่างหนึ่งสำหรับการพิจารณาสถานะความมั่นคงของธุรกิจประกันวินาศภัยของประเทศ ไทย และนอกจากนี้จากการพิจารณากลุ่มอัตราส่วนความสามารถในการทำกำไร พบว่าอัตราส่วนการ เงินในกลุ่มนี้ก็มีความสำคัญเช่นกัน เพราะว่าเป็นกลุ่มอัตราส่วนที่สะท้อนถึงความสามารถในการ ประกอบการของธุรกิจว่าในรอบระยะเวลาบัญชีที่ผ่านมาธุรกิจมีผลการประกอบการเป็นเช่นไร องค์กร มีความสามารถในการสร้างรายได้ และเพิ่มมูลค่าให้กับกิจการมากน้อยเพียงไร ซึ่งอัตราส่วนการเงินใน กลุ่มเป็นที่นิยมในการใช้พิจารณาขั้นเริ่มต้น สำหรับการวัดผลการประกอบการของธุรกิจต่างๆโดยทั่ว ไปอยู่แล้ว

การพิจารณากลุ่มอัตราส่วนการวัดโครงสร้างหนี้ของกิจการก็เป็นอีกหนึ่งกลุ่มอัตรา ส่วนที่ควรจะต้องมีการพิจารณาเช่นกัน เนื่องจากสามารถสะท้อนถึงภาระผูกพันของกิจการได้ในระดับ หนึ่ง อันจะส่งผลกระทบต่อสถานภาพในการประกอบการของบริษัทได้ ส่วนกลุ่มอัตราส่วนสภาพ คล่องนี้จากการพิจารณาพบข้อสังเกตประการหนึ่งก็คือ จากผลงานวิจัยต่างๆในอดีตที่ได้ศึกษาใน ธุรกิจสถาบันการเงิน พบว่ากลุ่มอัตราส่วนสภาพคล่องนี้จะสามารถเข้ามาในตัวแบบของการวิจัยอยู่ทุก ครั้งไป แต่สำหรับในการศึกษาครั้งนี้ไม่พบว่ามีอัตราส่วนการเงินใดที่อยู่ในกลุ่มอัตราส่วนสภาพคล่องนี้ ที่สามารถเข้ามาเป็นตัวแปรอิสระในตัวแบบจำลองในทุกกรณีวิเคราะห์ได้ เหตุผลหนึ่งของผู้วิจัยได้ พยายามไขข้อสังเกตนี้ ก็คือว่าในช่วงระยะเวลาที่ทำการศึกษานี้ ซึ่งเป็นช่วงระยะเวลาที่ประเทศไทย กำลังประสบกับปัญหาวิกฤตการณ์ทางเศรษฐกิจทั้งในระดับจุลภาคและในระดับมหภาค บริษัทต่างๆ ในทุกๆภาคธุรกิจไม่ว่าจะเป็นผู้ประกอบการรายใหญ่หรือรายย่อยรายเล็กต่างก็ประสบกับปัญหาการ ขาดสภาพคล่องอย่างรุนแรง เม็ดเงินในระบบภาคธุรกิจไม่เกิดการหมุนเวียน อันรวมถึงบริษัทประกัน วินาศภัยก็ประสบกับปัญหาการขาดสภาพคล่องอย่างรุนแรงเช่นกัน เป็นผลให้บริษัทประกันวินาศภัย โดยส่วนใหญ่หรืออาจกล่าวได้ว่าเกือบทุกบริษัทต่างประสบกับปัญหาสภาพคล่องจึงทำให้เมื่อ พิจารณาในเรื่องสภาพคล่องของกิจการในช่วงระยะเวลาที่เกิดวิกฤตการณ์ทางเศรษฐกิจ กลุ่มอัตรา ส่วนด้านการวัดสภาพคล่องนี้จึงไม่สามารถใช้จำแนกหรือบ่งชี้ถึงความแตกต่างระหว่างกลุ่มบริษัท

ประกันวินาศภัยตามสถานะความมั่นคงทางการเงิน แต่อย่างไรก็ตามในเรื่องปัญหาสภาพคล่องทางการเงินก็เป็นสิ่งที่สำคัญอีกสิ่งหนึ่งที่จะต้องได้รับการพิจารณาร่วมด้วย

สุดท้ายนี้ผู้วิจัยหวังว่าอย่างน้อยที่สุดผลการศึกษาก็ได้แสดงถึงกลุ่มอัตราส่วนทางการเงินหรืออัตราส่วนทางการเงินที่ควรจะให้ควรสำคัญและได้รับความสนใจในการพิจารณาถึงสถานะความมั่นคงของธุรกิจประกันวินาศภัยในประเทศไทยในช่วงระยะเวลาที่ประเทศชาติกำลังประสบกับปัญหาวิกฤตการณ์ทางการเงิน เนื่องจากว่าอัตราส่วนเหล่านี้สามารถจะใช้เป็นปัจจัยหนึ่งที่ใช้ในการบ่งชี้ถึงความแตกต่างในสถานะทางการเงินของบริษัทประกันวินาศภัยได้ รวมทั้งยังสามารถนำหลักการที่ได้ศึกษามาประยุกต์ใช้เพื่อการประมาณการแนวโน้มความล้มเหลวของบริษัทประกันวินาศภัยได้ต่อไปในอนาคต

5.2 ข้อจำกัดในงานวิจัยนี้

ในงานวิจัยนี้ยังคงมีข้อจำกัดอยู่หลายประการ คือ

1. การวิจัยในครั้งนี้ได้สร้างตัวแบบจำลอง โดยอาศัยอัตราส่วนทางการเงินที่แสดงสถานะทางการเงินของบริษัทประกันวินาศภัยในเชิงปริมาณ ซึ่งจากความเป็นจริงแล้วในการติดตามตรวจสอบถึงสถานะความมั่นคงทางการเงินในธุรกิจประกันวินาศภัยมิได้จำกัดเฉพาะข้อมูลเชิงปริมาณเท่านั้นในการพิจารณา หากแต่จำเป็นต้องทำการพิจารณาข้อมูลเชิงปริมาณและข้อมูลเชิงคุณภาพควบคู่กันไป ซึ่งข้อมูลเชิงคุณภาพนี้มิได้นำเข้ามาในการวิจัยครั้งนี้ อาทิเช่น นโยบายการบริหารงาน ความซื่อสัตย์ของผู้บริหารและพนักงาน ความสามารถและวิสัยทัศน์ของคณะผู้บริหาร คุณภาพของสินทรัพย์ คุณภาพในการบริการที่มีต่อผู้เอาประกันภัย การตรวจสอบควบคุมภายใน เป็นต้น โดยข้อมูลเชิงคุณภาพเหล่านี้ล้วนแต่มีความสำคัญเป็นอย่างมากต่อสถานะความมั่นคงทางการเงินของบริษัทประกันวินาศภัย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงวิกฤตการณ์เศรษฐกิจ ซึ่งเป็นการยากในการที่จะนำเอาข้อมูลเชิงคุณภาพเหล่านี้มาแปลงเป็นข้อมูลในเชิงปริมาณเพื่อการวิเคราะห์ความมั่นคงทางการเงินของธุรกิจ

2. การวิจัยนี้ได้ใช้ข้อมูลจากงบการเงินที่เปิดเผยแพร่สู่สาธารณชนเป็นฐานในการวิเคราะห์ ดังนั้นจึงเท่ากับว่าเป็นการยอมรับอย่างชัดแจ้งว่าบริษัทประกันวินาศภัยทุกบริษัทได้มีการนำเสนอข้อมูลทางการเงินเป็นไปตามจริงอย่างตรงไปตรงมา และบริษัทเหล่านี้ได้ใช้นโยบายทางบัญชีที่ไม่แตกต่างกัน ซึ่งในความเป็นจริงแล้วนั้นบริษัทประกันวินาศภัยอาจจะมีวิธีการบันทึกบัญชีที่แตกต่างกันได้ทางปฏิบัติ เช่น วิธีการประเมินมูลค่าของสินทรัพย์ วิธีการตัดค่าเสื่อมราคาของสินทรัพย์ รวมทั้งความถูกต้องในเรื่องของข้อมูลทางบัญชี เรื่องการตกแต่งบัญชี ซึ่งเป็นปัญหาที่สำคัญยิ่ง อีกทั้ง

ระบบบัญชีที่บริษัทประกันวินาศภัยใช้นี้ คือระบบ Statutory accounting principles (SAP) ซึ่งเป็นระบบที่แพร่หลายนิยมใช้กันอยู่ในปัจจุบันและมีความอนุรักษ์นิยมมาก กล่าวคือ เป็นวิธีการบันทึกมูลค่าทางบัญชีที่บันทึกมูลค่าของสินทรัพย์ต่ำกว่ามูลค่าที่แท้จริง (Undervalue) และทำการบันทึกมูลค่าทางในด้านต้นทุนค่าใช้จ่ายที่สูงกว่ามูลค่าที่แท้จริง (Overvalue) จึงทำให้ผลของการวิจัยค่อนข้างอนุรักษ์นิยมไปด้วย ซึ่งแตกต่างกับระบบบัญชีแบบ General accepted accounting principles (GAAP) ที่ให้ทำการบันทึกมูลค่าของสินทรัพย์และค่าใช้จ่ายเป็นมูลค่าตามที่แท้จริง

3. ในปัจจุบันประเทศไทยยังคงไม่มีการให้คำจำกัดความที่เป็นที่ยอมรับโดยทั่วไปของคำว่า "บริษัทที่ประสบความล้มเหลวทางธุรกิจหรือบริษัทที่มีความไม่มั่นคงในสถานะการดำเนินงาน" ซึ่งในการศึกษาคั้งนี้ผู้วิจัยได้ทำการพิจารณาจากหลักเกณฑ์ต่างๆ ในการจำแนกกลุ่มตัวอย่างบริษัทประกันวินาศภัยตามสถานะความมั่นคงทางการเงิน จึงทำให้ในการที่แต่ละบุคคลจะตีความหมายหรือให้คำจำกัดความแก่บริษัทหรือหน่วยธุรกิจว่าบริษัทนั้นๆ หรือธุรกิจนั้นๆ มีความไม่มั่นคงทางการดำเนินงานนั้นจึงเป็นสิ่งที่ต้องอาศัยการเปิดใจยอมรับ

4. ในการนำเอาตัวแบบจำลองที่ได้จากการศึกษาในครั้งนี้ไปใช้เพื่อการประมาณการในสถานะความมั่นคงทางการเงินของธุรกิจประกันวินาศภัย ผู้วิจัยเห็นว่าควรจะต้องได้มีการนำเอาข้อมูลทางการเงินในส่วนของปีที่ทันสมัยมากขึ้นเข้ามาประกอบใช้ในการพิจารณา ทบทวน เนื่องจากว่าตัวแบบจำลองจากการศึกษานี้ใช้ฐานข้อมูลในปีตั้งแต่ พ.ศ.2537 - พ.ศ.2540 ดังนั้นในเวลาที่จำเป็นต้องการประมาณการถึงสถานะความมั่นคงทางการเงินของธุรกิจประกันวินาศภัยในปีถัดๆ ไป อย่างเช่น ต้องการประมาณการสถานะทางการเงินของบริษัทประกันวินาศภัยในปี พ.ศ.2546 หรือ พ.ศ.2547 เป็นต้น ผู้ใช้ควรจะต้องมีการปรับปรุงและนำเอาข้อมูลการเงินในปีใหม่ๆ เข้ามาศึกษาควบคู่กัน เพราะตัวแบบจำลองจากการศึกษานี้ก็มีความเหมาะสมอยู่ช่วงระยะเวลาหนึ่งเท่านั้น ถ้าจะนำเอาตัวแบบนี้ไปใช้ความถูกต้องที่ได้จากการประมาณการก็อาจจะลดน้อยลงไปตามระยะเวลาที่เพิ่มมากขึ้น

5.3 ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

5.3.1 ด้านข้อมูล

เนื่องจากการวิจัยนี้เป็นการศึกษาโดยการใช้ชุดอัตราส่วนทางการเงินซึ่งเป็นข้อมูลเชิงปริมาณของบริษัทประกันวินาศภัยมาใช้สร้างตัวแบบจำลองเพื่อประยุกต์ใช้เป็นสัญญาณเตือนภัยล่วงหน้าในธุรกิจประกันวินาศภัย โดยมีได้ใช้ข้อมูลในเชิงคุณภาพมาพิจารณาถึงปัญหาความมั่นคงทางการเงินของบริษัท ดังนั้นในการวิจัยศึกษาครั้งต่อไปควรได้มีการนำเอาข้อมูลในเชิงคุณภาพเข้ามา

ศึกษาร่วมด้วย ไม่ว่าจะเป็นปัจจัยในเรื่องของการบริหารงานจัดการองค์กร ลักษณะรูปแบบการบริหารงานของผู้บริหารงานในธุรกิจนั้น เป็นต้น รวมทั้งจะต้องมีการนำเอาข้อมูลทางการเงินที่มีความทันสมัยเข้ามาปรับปรุงตัวแบบจำลองนี้อยู่เสมอๆ เพื่อการที่จะสามารถพัฒนาตัวแบบจำลองที่มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลมากยิ่งขึ้นในการบ่งชี้ถึงสถานะความมั่นคงทางการเงินของธุรกิจประกันวินาศภัยได้ล่วงหน้า

5.3.2 ด้านวิธีการศึกษา

เพื่อการเกิดแนวทางการศึกษาที่หลายหลากเกิดความรู้ใหม่ๆ การศึกษาวิจัยในครั้งต่อไปควรจะต้องมีการศึกษาเพิ่มเติมกับวิธีการทางสถิติอื่นๆที่ใช้เพื่อการนี้ เช่น Neural Network เพื่อสนับสนุนหรือหาข้อสรุปใหม่ๆและใช้เปรียบเทียบกับผลการวิเคราะห์จำแนกกลุ่มนี้ เนื่องจากว่าวิธีการวิเคราะห์จำแนกกลุ่มนี้มีข้อจำกัดหรือสมมติฐานในการศึกษาค่อนข้างมาก อันจะทำให้ในการศึกษาแนวทางการศึกษาเรื่องความมั่นคงในธุรกิจประกันวินาศภัยมีความชัดเจนและเป็นประโยชน์จนสามารถพัฒนาใช้ได้จริงต่อไปในอนาคต